

Μοναχός Καλλίνικος Κατουνακιώτης (1853 - 7 Αυγούστου 1930)

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

[Gerontas Kallinikos o Hsyhastis](#)

Μεγάλωσε πνευματικά στα πανσέβαστα Κατουνάκια. Εκεί που κτυπά πιά δυνατά η καρδιά του Αγίου Όρους. Στην αγιοτρόφο και αγιότεκνο έρημο. Στην πενιχρή Καλύβη του Όσιου Γερασίμου του Νέου, υπό τον αυστηρό Γέροντα παπα-Δανιήλ τον Ζαγοραίο, υποτάχθηκε ο Αθηναίος Κωνσταντίνος το 1870. Αγωνίσθηκε υπομονετικά κι επίμονα, με πρόθυμη υπακοή και άσκηση, για να κατορθώσει τη δυσκολοκατόρθωτη απάθεια, να υπερβεί τα γήινα, να πλησιάσει τα ουράνια, με συνεχή νήψη. Στάθηκε ένας καλλίνικος αγωνιστής.

Συνέδραμε ουσιαστικά στην πρόοδό του η προσεκτική μελέτη της Αγίας Γραφής και των σπουδαίων έργων των αγίων και θεοφόρων Πατέρων. Αγάπησε τον πόνο, τον κόπο, τον μόχθο, τη στέρηση, τη μοναξιά, τη σιωπή, τη φυγοδοξία. Απέκτησε κουβέντα με τον Θεό. Αναπαύθηκε στη συντροφιά Του. Νιβόταν με τον τίμιο Ιδρώτα του και τα καυτά δάκρυά του. Μετά την κουρά του δεν λούστηκε ποτέ.

Τα τελευταία 45 έτη της ζωής του τα διήλθε έγκλειστος. Σε τούτο συνέβαλαν οι δύο καλοί του υποτακτικοί, δεν νοιαζόταν για τίποτε που συνέβαινε έξω από το κελλί του. Είχε νεκρωθεί για τον κόσμο. Η απεριέργειά του περίεργη και ακατανόητη στους περίεργους. Καθημερινή του φροντίδα, σκληρός σωματικός κόπος, εναγώνιο μέλημα, παθοκτονία και αρετοσυγκομιδή.

Το κελλί του έτσι κατέστη Σιλωάμ νέα. Μαγνήτης που συγκέντρωνε πονεμένους και προβληματισμένους ανθρώπους, που αναχωρούσαν χαρούμενοι, απελευθερωμένοι, δροσισμένοι από τη δρόσο της χάριτος του διακριτικού και έμπειρου Κατουνακιώτη Γέροντος. Οι πολλές μέριμνες, έλεγε σε κάποιον που τον ρωτούσε γιατί δεν προκόβουν τόσο οι σημερινοί μοναχοί, φέρνουν αμέλεια και λησμοσύνη και μας αφήνουν στάσιμους στην αρετή. Στον ίδιο όμως δεν συνέβαινε έτσι. Για τους «ονοματολάτρες» έλεγε χαρακτηριστικά: «Άφησαν το κεφάλι και λατρεύουν την σκούφια».

Μετά την προσευχή του έλαμπε το πρόσωπό του σαν του προφήτη Μωυσή, όταν

κατέβαινε από το θεοβάδιστο όρος Σινά, αφού αρπαζόταν στα ουράνια. Έγινε σπουδαίος διδάσκαλος της νοεράς προσευχής, που τη ζούσε έντονα. Έμβλημά του η χαρά, το φως, η αγάπη, η ταπείνωση. Προ της τελευτής του είδε με χαρά τους οσίους του Άθω πατέρες να τον αναμένουν με αναμμένες λαμπάδες. Οι τελευταίες του λέξεις: «Σ' ευχαριστώ, Θεέ μου, που αν και δεν έκανα τίποτε στη ζωή μου, πεθαίνω Όρθόδοξος». Ήταν ένας πραγματικά Ορθόδοξος, αληθινός μοναχός, από τους λίγους. Το κλίμα που αναπνέει και αναπαύει την καρδιά της Ορθοδοξίας είναι η κατάνυξη και η ταπείνωση. Η μητέρα αγία Ορθοδοξία είναι πάντα ασκητικομαρτυρική και σταυροαναστάσιμη.

Ανεπαύθη στις 7.8.1930, την επομένη της θείας του Σωτήρος Μεταμορφώσεως, ο θεατής του άκτιστου φωτός, μετά 60 ετών αγώνες. Το πρόσωπό του έλαμπε. «Θεωρείται ως μεγάλη αναλαμπή του ησυχασμού. Έφθασεν εις ύψη θεωρίας και ηξιώθη θείων ελλάμψεων κατά την άσκησιν της νοεράς προσευχής», κατά τον μοναχό Έραστο. Κατά τον καλό βιογράφο του αρχιμανδρίτη Χερουβείμ, ο π. Καλλίνικος «θεωρείται από πολλούς ως ο τελευταίος νηπτικός. Αποκαλύπτουμε σε όσους έχουν γνήσια ορθόδοξα πνευματικά ενδιαφέροντα τον “φωτοτόκον και αστραποτόκον” κόσμο των ησυχαστών, των ιερών αυτών κρίνων της ερήμου με την τόσο σπάνια ευωδία».

Εμείς γνωρίσαμε τους μακάριους, ευλογημένους και χαριτωμένους πνευματικούς απογόνους του, κατά την πρώτη εκεί επίσκεψή μας, Χριστόδουλο και Καλλίνικο τους αείμνηστους. Έλεγε ο Γέροντας Καλλίνικος ο νηπτικός: «Η νήπις είναι δώρον Θεού και όπως ο Πανάγαθος έπλασε πρώτον τον άνθρωπον και έπειτα ενεφύσησεν εις αυτόν ψυχήν ζώσαν, ούτω και ο μοναχός πρέπει να εξαγνίση πρώτον εαυτόν σωματικώς, διά των πρακτικών αρετών, και έπειτα να λάβη εκ Θεού το χάρισμα της νοεράς προσευχής και νήψεως, προβαίνων εκ πράξεων εις θεωρίας επίβασιν».

Πηγές-Βιβλιογραφία:

Γαβριήλ Διονυσιάτου αρχιμ., Λαυσαϊκόν του Αγίου Όρους, Βόλος 1953, σσ. 32-33. Χερουβείμ αρχιμ.. Καλλίνικος ο Ησυχαστής, Ωρωπός Αττικής 19765. Ανδρέου Αγιορείτου μοναχού. Γεροντικό του Αγίου Όρους, τ. Α', Αθήναι 1979, σσ. 111-123. Σοφοκλή Δημητρακόπουλου, Ευλαβείς κληρικοί των Αθηνών κατά τον εικοστό αιώνα. Αθήνα 2005, σσ. 4-8.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό εναρέτων αγιορειτών του εικοστού αιώνα Τόμος Α΄ - 1900-1955, σελ. 512-514, Εκδόσεις Μυγδονία, Α΄ Έκδοσις, Σεπτέμβριος 2011.